

Izydor

MIESIĘCZNIK DLA MŁODYCH
PARAFIA P.W. ŚW. IZYDORA
W JANKOWICACH

NR 21/6/2021
CZERWIEC 2021

www.izydor-jankowice.pl
izydor.jankowice@gmail.com

JAN CHRZCICIEL

Imię Jan jest pochodzenia hebrajskiego i oznacza tyle, co "Bóg jest łaskawy". Jan Chrzciciel urodził się jako syn kapłana Zachariasza i Elżbiety (Łk 1, 5-80). Jego narodzenie z wcześniej bezpłodnej Elżbiety i szczególne posłannictwo zwiastował Zachariaszowi archanioł Gabriel, kiedy Zachariasz jako kapłan okadzał ołtarz w świątyni (Łk 1, 8-17). Przyszedł na świat sześć miesięcy przed narodzeniem Jezusa (Łk 1, 36), prawdopodobnie w Ain Karim leżącym w Judei,

ok. 7 km na zachód od Jerozolimy. Wskazuje na to dawna tradycja, o której po raz pierwszy wspomina ok. roku 525 niejaki Teodozjusz. Przy obrzezaniu otrzymał imię Jan, zgodnie z poleceniem anioła. Z tej okazji Zachariasz wyśpiewał kantyk, w którym sławi wypełnienie się obietnic mesjańskich i wita go jako proroka, który przed obliczem Pana będzie szedł i gotował mu drogę w sercach ludzkich (Łk 1, 68-79). Kantyk ten wszedł na stałe do liturgii i stanowi istotny element codziennej porannej modlitwy Kościoła - Jutrznii. Poprzez swoją matkę, Elżbietę, Jan był krewnym Jezusa (Łk 1, 36).

Św. Łukasz przekazuje nam w Ewangelii następującą informację: "Dziecię rośło i umacniało się w duchu i przebywało na miejscach pustynnych aż do czasu ukazania się swego w Izraelu" (Łk 1, 80). Można to rozumieć w ten sposób, że po wczesnej śmierci rodziców będących już w wieku podeszłym, Jan pędził żywot anachorety, pustelnika, sam lub w towarzystwie innych. Nie jest wykluczone, że mógł zetknąć się także z esseńczykami, którzy wówczas mieli nad Morzem Martwym w Qumran swoją wspólnotę. Kiedy miał już lat 30, wolno mu było według prawa występować publicznie i nauczać. Podjął to dzieło nad Jordanem, nad brodem w pobliżu Jerycha. Czasem przenosił się do innych miejsc, np. Betanii (J 1, 28) i Enon (Ainon) w pobliżu Salim (J 3, 23). Swoje nauczanie rozpoczął w piętnastym roku panowania cesarza Tyberiusza (Łk 3, 1), czyli w 30 r. naszej ery według chronologii, którą się zwykle podawać.

[<https://brewiarz.pl/czytelnia/swieci/06-24.php3>]

Witajcie Młodzi Przyjaciele!

Zapraszam do lektury czerwcowego numeru „*Izydora*”. W tym numerze fragment kolejnej encykliki Papieża Jana Pawła II oraz pieśń *Panie dobry jak chleb*. Jak zawsze, nie zabrakło krzyżówki oraz cyklu *Kartka z kalendarza* z przeglądem czerwcowych uroczystości i świąt.

Z encyklik Papieża Jana Pawła II

Tradycyjnie zachęcamy do lektury kolejnej encykliki Jana Pawła II. W tym numerze *Izydora* zamieszczamy fragment wstępu do encykliki **Evangelium Vitae**. Całość dostępna m.in. na stronie https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/jan_pawel_ii/encykliki/evangelium_1.html.

1. EWANGELIA ŻYCIA znajduje się w samym sercu orędzia Jezusa Chrystusa. Kościół każdego dnia przyjmuje ją z miłością, aby wiernie i odważnie głosić ją jako dobrą nowinę ludziom wszystkich epok i kultur.

Gdy zajaśniała jutrzeńka zbawienia, wieść o narodzinach Dziecka została ogłoszona jako radosna nowina: „Oto zwiastuję wam radość wielką, która będzie udziałem całego narodu: dziś w mieście Dawida narodził się wam Zbawiciel, którym jest Mesjasz, Pan” (Łk 2, 10-11). Źródłem tej „wielkiej radości” jest oczywiście przyście na świat Zbawiciela; ale Boże Narodzenie objawiło również głęboki sens każdego ludzkiego narodzin i ukazuje, że radość mesjańska jest fundamentem i wypełnieniem tej radości, jaką przynosi każde dziecko przychodzące na świat (por. J 16, 21).

Jezus, przedstawiając istotę swojej odkupieńczej misji, mówi: „Ja przyszedłem po to, aby [owce] miały życie i miały je w obfitości” (J 10, 10). Ma tu w rzeczywistości na myśli owo życie „nowe” i „wieczne”, polegające na komunii z Ojcem, do której każdy człowiek zostaje bez żadnych zasług powołany w Synu za sprawą Ducha Uświęciciela. Ale właśnie w świetle takiego „życia” nabierają pełnego znaczenia wszystkie aspekty i momenty życia człowieka.

2. Człowiek jest powołany do pełni życia, która przekracza znacznie wymiary jego ziemskiego bytowania, ponieważ polega na uczestnictwie w życiu samego Boga.

Wzniosłość tego nadprzyrodzonego powołania ukazuje wielkość i ogromną wartość ludzkiego życia także w jego fazie doczesnej. Życie w czasie jest bowiem podstawowym warunkiem, początkowym etapem i integralną częścią całego i niepodzielnego procesu ludzkiej egzystencji. Proces ten — nieoczekiwane i bez żadnej zasługi człowieka — zostaje opromieniony obietnicą i odnowiony przez dar życia Bożego, które urzeczywistni się w pełni w wieczności (por. 1 J 3, 1-2). Równocześnie to nadprzyrodzone powołanie uwydatnia względność ziemskiego życia mężczyzny i kobiety. Nie jest ono jednak rzeczywistością „ostateczną”, ale „przedostateczną”; jest więc rzeczywistością, świętą, która zostaje nam powierzona, abyśmy jej strzegli z poczuciem odpowiedzialności i doskonalili ją przez miłość i dar z siebie ofiarowany Bogu i braciom. Kościół jest świadom, że Ewangelia życia, przekazana mu przez Chrystusa¹, wzbudza żywy i poważny odzew w sercu każdego człowieka, tak wierzącego jak i niewierzącego, ponieważ przerastając nieskończenie jego oczekiwania, zarazem w zadziwiający sposób współbrzmi z nimi. Mimo wszelkich trudności i niepewności każdy człowiek szczerze otwarty na prawdę i dobro może dzięki światłu rozumu i pod wpływem tajemniczego działania łaski rozpoznać w prawie naturalnym wypisanym w sercu (por. Rz 2, 14-15) świętość ludzkiego życia od poczęcia aż do kresu oraz dojść do przekonania, że każda ludzka istota ma prawo oczekiwać absolutnego poszanowania tego swojego podstawowego dobra. Uznanie tego prawa stanowi fundament współżycia między ludźmi oraz istnienia wspólnoty politycznej (...).

Pieśń na czerwiec

Refren:

Panie, dobry jak chleb,
Bądź uwielbiony od swego Kościoła,
Bo Tyś do końca nas umiłował,
Do końca nas umiłował.

1. Tyś na pustkowiu chleb rozmnożył, Panie,
Byśmy do nieba w drodze nie ustali,
Tyś stał się manną wędrowców przez ziemię,
Dla tych, co dotąd przy Tobie wytrwali.

2. Ziarna zbierzemy, odrzucimy chwasty,
Bo łan dojrzewa, pachnie świeżym chlebem,
Niech ziemia nasz stanie się ołtarzem,
A chleb komunią dla spragnionych Ciebie.

3. Ty nas nazwałeś swymi przyjaciółmi,
Jeśli spełnimy, co nam przykazałeś.
Cóż my bez Ciebie, Panie, uczynimy?
Tyś naszym życiem i oczekiwaniem.

4. Tyś za nas życie swe oddał na krzyżu,
A w znaku chleba w świątyniach zostałeś,
I dla nas zawsze masz otwarte serce,
Bo Ty do końca nas umiłowałeś.

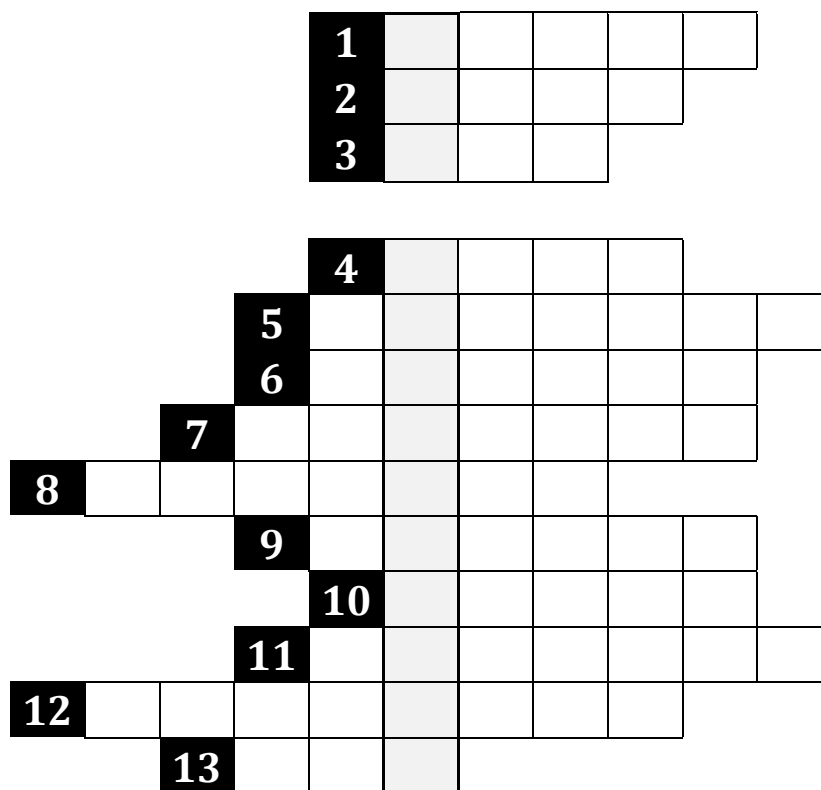
Kartka z kalendarza – czerwiec

- 1 – Wspomnienie św. Justyna, męczennika
- 3 – Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa
- 5 – Wspomnienie św. Bonifacego, bpa i męczennika
- 8 – Wspomnienie św. Jadwigi, królowej
- 11 – Uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa
- 12 – Wspomnienie Niepokalanego Serca NMP
- 14 – Wspomnienie bł. Michała Kozala, bpa i męczennika
- 17 – Wspomnienie św. Brata Alberta Chmielowskiego, zakonnika
- 21 – Wspomnienie św. Alojzego Gonzagi, zakonnika
- 24 – Uroczystość Narodzenia św. Jana Chrzciciela
- 28 – Wspomnienie św. Ireneusza, bpa i męczennika
- 29 – Uroczystość św. Apostołów Piotra i Pawła

[na podstawie Kalendarza liturgicznego archidiecezji katowickiej]

Krzyżówka nr 21

PYTANIA: 1 Dokonał cudu w Kanie; 2 Kończy modlitwę; 3 Cicha w kolędzie; 4 Śpiewa w kościele; 5 Pierwszy z sakramentów; 6 „Brudzi” serce; 7 Miasto Jezusa; 8 W lipcu i sierpniu; 9 Pismo Święte; 10 Boże, w tym roku 3 czerwca; 11 Naczynie liturgiczne; 12 Obrzędowy pochód religijny ze śpiewami; 13 Najdłuższa rzeka Afryki.

[Ł.M.]

Rozwiązanie krzyżówki prosimy przesłać na nasz adres e-mailowy (podając swoje imię, nazwisko i wiek) do 25 czerwca. Wśród osób, które prześlą prawidłowe rozwiązanie wylosowana zostanie książka. **Rozwiązanie Krzyżówki nr 20: ODPUST. Książkę otrzymuje Wanda lat 8. O sposobie odbioru nagrody informujemy e-mailem.** Dziękujemy wszystkim czytelnikom za przesłane odpowiedzi.

Uśmiechnij się...

Ksiądz wikary w trakcie katechezy pyta Antosia:

- Ile mamy przykazań Bożych?
- Dziesięć – odpowiada chłopiec.
- Dobrze – mówi wikary.
- A kościelnych?
- Dwóch: Pan Henio i Józio.

[Michałowski Janusz, *Zasłyszane w zakrystii. Anegdoty kościelne*, Dom Wyd. „Rafał”]